

Akademický rok 2024/25

Diplomová práce – posudek vedoucí

Jméno a příjmení studentky: BcA. Magdaléna Šimurdová

Název práce: SEED, HIDE AND SEEK: ECHOES OF PRESENCE

Slovní hodnocení:

Stala jsem se vedoucí práce Magdalény Šimurdové, studentky se zajímavým curriculum vitae. Magdaléna má za sebou studium architektury a urbanismu. Z uměleckých oborů si svůj základní obor prostorové tvorby nebo též nefigurálního sochařství obohatila ještě o stáž v ateliéru fotografie. Vyzkoušela si studium sochařství na UMPRUM i na AVU. Vedoucí diplomové práce je osoba z Ateliéru tělového designu. Moje role je oprávněná z několika pohledů. Již dříve jsem Magdalénu sledovala. Zaujaly mně její procesuální instalace (fyzicky si pamatuji Confrontation a In Haze) a zaujalo mně i její přemýšlení o instalacích a zaujalo mně i to, že se o svých instalacích vyjadřovala zvláště zastřeně. Já mám asi za vším hledat tělo a u Magdalény to je podstatný motiv. Výchozím referenčním bodem by mohla být klasická minimalistická procesuální socha, tak jak ji známe od 70. let minulého století. Vezměme si přístup Richarda Serry. Serra odvrhuje reprezentaci a ukazuje to, co věci jsou. „This is this. This is not that.“¹ Háže olovo do rohu galerie. Údiv pramení z toho, že se to děje teď tady, že vidíme gesto autora a gesto materiálu. Je to minimalismus, proto se řekne jen jedna holá věta, tady a teď. Podle mě podobně postupuje Magdaléna. Podobně začíná výzvou k materiálu, ale na jeho odpověď reaguje další větou. Tím se demonstrace gesta mění v dialog. Klacek řekne: býval jsem vodič, ale momentálně jsem už suchý, Magdaléna nabídne, že informací o jeho schopnosti vést obnoví a pozve k debatě další prvek - cín. Ten na určité věci přistoupí, jiné odmítne udělat. A je nutné přizvat dalšího člena rozhovoru atd. A tak postupně vzniká kompozice, která je velkým záznamem mnohahlasého rozhovoru. Základními vztahovými prvky jsou zde fyzikální vlastnosti jednotlivých materiálů a tvůrčí vůle a kreativita autorky. Mezi nimi je dialog, který může být veden několika směry – někdy autorka materiál inspiruje k něčemu, co by sám neudělal – např. zatočí zpět směry roztékajícího se kovu, jindy vytvoří partnerství, které samo vydá plody – spojení soli s betonem, dřeva s betonem. Magdaléna vše dělá vědomě a fundovaně, teoreticky má své konání správně podložené teorií intra-akce a posthumanistického kin-shipu. Možná by si mohla vést i něco jako terénní zápisky, badatelský deník a v něj spekulativně volenými hlasy materiálů zaznamenávat, co jednotlivé prvky, materiály a entity říkaly. Je to totiž i dost otázka jazyka. Vznikne instalace prostředí, kterou brzy uvidím, a jedině, z čeho mám obavu, je, že se právě jazyk znejasní,

¹ <https://www.artforum.com/features/due-process-richard-serras-early-splash-cast-works-226187/>

že se do něj vkradou kulturní lidské konotace. Magdalénin koncept posthumanistického příbuzenství mezi tělem, myslí a materiály je pro mě sympatický jako bezprostřední, tedy bez metafor a asociací z lidského světa. Tudiž u slz bych preferovala nemyslet na jejich slanost a vyprahlost země, kterou zkrápí, ale nechat materiál mluvit spíše o tíze a povrchovém napětím. Dalším nebezpečím, kterému se musíme vědomě vyhnout, je estetizace instalace.

Magdalénin projekt je závažným zkoumáním toho, co je dialog a co je manipulace, jak člověk kolonializuje materiály a jakými jinými jazyky jsme ochotni se naučit mluvit.

Práci a celý přístup autorky k tvorbě, který jsem měla tu čest sledovat, považuji za velmi vyzrálý, bytostně promyšlený a pevný ve svých základech. Doporučuji absolvování a navrhuji hodnocení A.

Otázky k rozpravě:

Závěrečné hodnocení:

Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace:

A

Posudek vypracovala:

Prof. Mgr.A. Lenka Klodová, Ph.D.

Datum:

11. 5. 2025